

Závěr církevního roku, ve kterém se nyní nacházíme /za týden je poslední neděle círk. roku – před Adventem/, je spojen s tématy Božího soudu a konce světa. Křesťanská církev vyzývá k duchovní bdělosti, připravenosti a vytrvalosti ve víře, v následování Ježíše Krista. Evangelijní čtení na dnešní významnou neděli /podle ekumenického lekcionáře/ není příliš veselé. Pán Ježíš připravoval své učedníky a následovníky na povstání a války, zemětřesení a hladomory, pronásledování a věznění, zradu a zabíjení... O tom všem mluvil. Dělo se to v době jeho pozemského působení, krátce po něm – předpověděl tak zničení Jeruzaléma v r. 70, a děje se to všechno dodnes. Jak píše pravdivě autor biblické knihy Kazatel: „Je něco, o čem lze říci: Hleď, to je cosi nového? I to bylo v dávných dobách, které byly před námi“(Kaz 1,10). – V prvních stoletích po Kr. očekávali křesťané brzký konec světa = druhý příchod Krista ve slávě k soudu všech národů. Mluví se o odkladu, posunu této paruzie/=2.Kristův příchod/. Jak víme, čas je relativní. A tak ono Ježíšovo „brzy“ může znamenat zítra nebo za rok stejně jako za mnoho tisíc let. Proto ten důraz na stálou připravenost, bdělost. Už biblický autor před mnoha stoletími napsal, aniž by znal teorii relativity nebo čas jako nově objevenou dimenzi, že 1 den je u Boha jako 1000 let a 1000 let jako jeden den. Ať už je čas milosti nám daný dlouhý nebo krátký /v našem posuzování/, je nám dán jako **příležitost ke svědectví**. To nesmíme přeslechnout v tom dnešním poměrně chmurném evangelijním oddíle. Zkusíte pronásledování a nepochopení, urážky a výsměch, zradí vás přátelé i příbuzní /a to vše pro mé jméno!, říká Kristus/. Ale nebojte se, neděste se. Já jsem s vámi. A to vše vám bude příležitostí ke svědectví o vaší víře v Boha. –

My žijeme v relativní svobodě, pro kterou bojovali lidé ve 2. světové válce i zápasili mnozí v době komunistické totality. Proto ten dnešní svátek – abychom nezapomínali, aby naše děti a vnuci nikdy nezapomněli. Ale i my jako křesťané, jako skauti, sokolové v současné svobodné době zažíváme někdy nepochopení, pohrdání, posměch. Pro tu úzkou cestu, na kterou jsme byli přivedeni. Pro tu úzkou cestu hledání Boha a duchovních hodnot. Po té trnité a kamenité cestě každodenních zápasů nejdou davy; ty davy jsou na té široké, pohodlné cestě – která však vede do záhuby. – Někdy i my sami propadáme pocitu malosti, zachvacuje nás smutek z nepochopení a lhostejnosti světa kolem nás. Někdy i my sami pochybujeme o správnosti té úzké cesty – podobně jako pochybovali Izraelci o smyslu zbožnosti = víry v jediného Hospodina, jak jsme četli ze SZ z proroka Malachiáše. Ale Bůh nám znovu a znovu dává sílu a povzbuzuje nás i zaslibuje: „Když vytrváte, získáte své životy“(L 21,19). „Kdo zvítězí a setrvá v mých skutcích až do konce, ten bude oděn bělostným rouchem a jeho jméno nevymaže z knihy života“(Zj 2,26; 3,5). Bělostné roucho, bílý kamének, kniha života... = lidské obrazy, symboly, přirovnání něčeho, co je nad všechny naše představy, nad naše chápání i vyjadřovací schopnosti....

Přeji nám duchovní bdělost, stálou připravenost na Kristův příchod ve slávě a vytrvalost ve víře a všem dobrém snažení. Abychom z Boží milosti, díky jeho shovívavosti a slitování byli zahrnuti do knihy života ve věčnosti – do nesmazatelného záznamu v Boží paměti. Amen.

/Jindřiška Buttová, 17. 11. 2013 Krč/